

[Hans Jacob Sørensen.]

tiets Ordfører ved denne Lejlighed, det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen, der efter Referat i „Jernbane-Tidende“ for 15. Marts 1931 har holdt et interessant Foredrag i Dansk Jernbaneforbunds københavnske Fællesafdeling, og i dette bl. a. udtaler:

„Spørgsmaalet Realpolitik eller Agitationspolitik havde ogsaa været drøftet indenfor den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe. Realpolitikken havde sejret, og Tjenestemændene fik, hvis Betænkningen ophøjedes til Lov, de Kroner, som det havde været muligt at faa gennemført i denne Omgang.“

Det er jo rene Ord for Pengene, og ingen vil tvivle om, at det er rigtigt. Jeg føler her Trang til at sige, at jeg er overbevist om, at det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen er blandt Socialdemokratiets Realpolitikere, og at han af yderste Evne har arbejdet paa at holde den reale Linie. Men selv om det ærede Medlem ved det omtalte Møde den 25. Februar kunde sige, at Realpolitikken Folk havde sejret over Agitationspolitikken Folk i Socialdemokratiet, lod disse sidste sig dog ikke helt dølge. Det er jo nok dem, der har gennemført Kravet om, at Rosinanten „Forslag til Overvejelse vedrørende eventuelle Ændringer i Forslaget til Tjenestemandsløve“ skulde traves for i Udvalget, men Realpolitikken Folk har saa betinget sig, at blev den erklæret for at have urent Trav, skulde den skydes, og Agitationspolitikken Folk kunde saa lade den hakke i Pølser til Uddeling blandt dem, der havde Lyst til at spise netop af den Slags Valgpølser. Begge Betingelser er blevet opfyldt; Rosinanten blev travet for, den blev erklæret for at have urent Trav, og Pølserne af den søges bortgivet til alle lysthavende Landet over.

Man kan sige, at et er Spøg, et andet Alvor; men det omtalte Forslag er vel nok det yderste i Retning af, hvad der kan præsteres indenfor det parlamentarisk sømmelige. Jeg tænker her paa hele denne Sags Forhistorie, som jeg lige har trukket Linierne op for. Dette Forslag vilde, om det var blevet mere end stillet til Overvejelse, fuldstændig have brudt den Overenskomst, som ogsaa Finansministeren i Januar havde fraraadet Tjenestemændene at rokke ved. Bestemmelserne i Forslaget gaar betydelig videre end det af Flertallet refererede i Udvalgsbetænkningen, hvilket med Fryd er nævnt i de radikale og især i de socialdemokratiske Blade, idet man vilde reducere de høje Lønninger med fra

900 til 150 Kr. og saa bruge disse Penge til Stedtillæggenes Forhøjelse til det nuværende Stade. Forslagets Bestemmelser med Hensyn til Lønreguleringer gik jo saa langt ned, at det f. Eks. ogsaa vilde nedsætte Lønnen for Adjunkter, Tilsynsassistenten, faste videnskabelige Assistenten, Sekretæren m. fl., med fra 30 til 60 Kr. om Aaret — og det er Folk, man ikke kan sige er særlig højt lønnede, da deres Lønninger ligger paa 3 000—4 000—5 000—6 000 Kr. Jeg nævner specielt disse Folk og disse Tal, fordi man her ser Manøvren særlig klart. De skulde afgive 30—60 Kr. om Aaret og til Gengæld have i det første Aar Erstatning for Afsavn i Henhold til Sammenligning med det, de kunde faa efter den nugældende Lov, og i de følgende Aar 12—18 Kr. om Aaret. Man vilde altsaa fra visse Folk tage 30 Kr. og give dem 18 Kr. igen; Staten flyttede om paa disse Beløb — for man vilde ikke beholde disse Penge i Statskassen, man vilde bruge dem andetsteds. Altsaa, disse lykkelige, som omfattede baade de højestlønnede og de lavestlønnede Tjenestemænd, skulde til Gengæld for det, visse afgav, alle have fra 12 til 18 Kr. om Aaret. Det er det, der ligger udover, hvad Kommissionsforslaget og hvad den socialdemokratiske Finansministers eget Forslag byder paa.

At Forslaget endvidere vilde have ophævet de foreslaaede Ekspeditionssekretærstillinger og vilde rokke ved den ligeledes foreslaaede Overassistentordning samt medføre Ophævelsen af en efter Opgørelsen i Folketskolens Kommissionsbetænkning beregnet Mindreudgift paa 100 000 Kr. for Kommunerne, nævner jeg kun for at fastslaa, at jeg har Ret, naar jeg siger, at dette Forslag, fremsat som Ændring til Finansministerens Forslag, vilde have brudt afgørende med Forslagets Hovedprincipper, og at vi saa, som vi udtalte det i Udvalget, maatte have følt os ganske frit stillede overfor den Situation, der da havde foreligget.

Men jeg ønsker endvidere her at sige, at denne nye Situation kom ikke til at foreligge; for man vilde ikke — hverken fra Socialdemokratiets eller fra det radikale Venstres Side — have disse Forslag længere frem end til at være Tanker til Overvejelse. Man prøvede at give det Udseende af, at man vilde. Man kunde tillade sig denne Prøve; for man vidste, at de to Oppositionspartier ikke vilde gaa fra deres en Gang givne Ord.

Hvem Æren tilkommer ved denne Sags Forløb og Afslutning, overlader jeg gerne andre at afgøre.

Jeg ønsker foruden at omtale den